

מסורת הש"ס

הכל ממירין פרק ראשון תמורה

1

עין משפט
נר מצוה

א מי' פ"א מהל' איסורי
מזבח הל"ו:
ב מי' פ"א מהל' תמורה
הל"ד:
ג מי' פ"א מהל' איסורי
מזבח הל"ב:

תורה אור השלם

1. ומעוף וכותות ונתוק וכוות
לא תתקו וכוות וכוות וכוות
ויקרא כב כד
תעשה:
2. ומיד בן נבר לא תתקו וכוות
מלשון אלוהים מכל אלוהי כה
מלשון אלוהים מכל אלוהי כה
ויקרא כב כה
3. ושור ושה שרוע וקלות
תעשה אתו ולגדר לא
ויקרא כב כג

שינוי נוסחאות

[illegible][illegible]

וּמִיָּד בֶּן נָבֵר לֹא תִקְרִיבוּ אֶת אֱלֹהֵי. וְאִם לִמְהֵרָה לִּי אִישׁ אִישׁ לִרְבוֹת
 בְּנֵי נֹחַ שְׂוֹדֵדִין וְנָדָרִים וְנִדְבוֹת כִּשְׂרָאֵל (חולין דף יג.)
 מִפִּיּוֹק לִיָּה מֵהָאִי קָרָא דַּמְדְּקָאמֵר לֹא תִקְרִיבוּ אֶת אֱלֹהֵי מִשְׁמַע אֱלֹהֵי
 אֱלִי אֶתְהָ מִקְרִיב אֲבָל אֶתְהָ מִקְרִיב מִמֵּימִים אֲבָל אִיפְסָא לִיכָא
 לְמִיבְעִימָא עִיד בֶּן נָבֵר לִמְהֵרָה לִּי תִפְיוֹק
 לִיָּה מֵאִישׁ אִישׁ דִּהָא אִינְטֵרִין בֶּן נָבֵר
 לְהָאִי דִּרְשָׁא דִּהֲכָא לֹא שְׁנָא בְּמוֹצָא
 דִּידֵהוּ וְלֹא שְׁנָא בְּמוֹצָא דִּידֵן (לֹא
 אִמְרִינֵן) אֲבָל אִישׁ אִישׁ לִמְהֵרָה לִּי
 וְתִינֵן רִבְיוֹ שְׁמִשּׁוֹן דְּרִי אֲבִרְהָם
 לְדִאִינְטֵרִין לֶחֶךְ פְּלוּגְתָא דְּרִי יוֹסִי
 הַגִּילָיִי וְרִבְי עֲקִיבָא יֵה צִפְרֵק וְאֵלֹו
 מִנְחֹת (מִנְחֹת עג.) מֵה תַלְמוּד לומֵר
 לְעוֹלָה פֵּרֵט לְמִזְרִית יֵה רִבְי עֲקִיבָא
 אָמֵר עוֹלָה אֵין לִי אֲבָל עוֹלָה וְלֹא
 שָׂרָא קִרְבוֹת: אֱלֹהֵי בְּתָם וְנִעְשָׂה
 דְּהָאֵלֹהִים לְמִיבְעִימָא לְמִיבְעִימָא

[illegible]

ה' הוויין דאיכא נמי לאו דתמורה אלא מאי בעל
לקי דיקלא בעלמא הוא אמר ליה דיקלא לאו
הוא בעל מום מעיקרא זילא מילתא כיון דשביק
זומין מייחייב: לישנא אחרינא א"ל אפילו הכי בויא
זנו לא לקי לאפוקי בעל מום כיון דאיכא במינו לקי:
אמור מעמא דבעל מום דלקי משום דבויא
דיש ליה לדמי נסכים נמי לקי תניא כוותיה דרבא
גדבה

קראתם הוה סבר אע"פ שנפל צו מוס אקדישו ואקריבו ויזון ווס מעיקרא ממעי אמו דיקלל בעלמא הוה יז דאיכא למימר דלא אסיק יז^ו שנסתברה אחד מאבריו: קטוע. שפרסותיו קלוטים: כסוצין וינויגו. שיהא חייב שמוס הקדשה אלא בתמורה לפי שהתמורה חלה על ד אפילו על ידי פדיון אלא הויה כשאר קדשים שקדם הקדשן את בעצבוט ואם המר ימיר וגו' ילא והואיל וקדושה גמורה היא לוקה עליה אם אכל הקדש בעל מוס מעיקרא לא אמינא דליילקי דידקלא בעלמא האם א' איחא דעל ידי תמורה ימשתע: שום הויה אלא איחא לאו. דלא ייאללע עליה קדוש מוצה כלל דידקלא בעלמא הוה ולא אקדשיה אלא ויכוין דאיכא במינו ראוי איכא בזיון כיוון דשצק מידי דחוי ואקדיש אין במינו ראוי לנסכים ועוד יז דהא דלמי אקדשיה אפי' הכי לקי:

צד

להר"ר ר"ם (יעב"ץ) **מ** לא תקדיש (ש"ח) **מא** וכ"ש מקדיש לדמי עולה או לקרבן אחר מינא, ו
 דרבא מיהו אליבא דרבי דאמר בהרצאת גופו לא למי אלא א"ב המדי

האי צעיקן תמימין משום דלח ידענא אי הא צלמא מעיקרא. צעיקן מייקצע לשם אי הא מייקצע לשם כ'." א ל"א ווא אין הגורל קובע כ' דמו של שער הנעשה צפנים בדום ומח כלומר

שכבר נשחט ומת שער המשתלה
חזירו מביא שער אחר מן
השוק ומוווו לו ומעמידו אלל הדס
להראות שחזירו הוא ואחר כך משלחו
צבי הגרלה וליכא למפרך
הא דפרצין הלך אינטען קרא:
קופרין אימור דשמעס ליה נהנין דלס:
לגא דהויין. דלא יציא שנים אחרים
וייגריל וישחוט האחד לשם והאחר
לעזאזל והראשון שכבר נשחט ידמה
וישפך דמו לאיצוד דלית ליה הגרלה
מי שמעת דלא דלמא לעולם יציא
בסנים מן השוק ויגריל ואותו שיפול
ועליו הגורל לעזאזל יא יעמד עם דס

מהא² וימיר בן נצר
 הדם³ שאמר רבי יו
 קמא האי לא תקרינ
 להאי ס"ד אמינא הה
 אלא על מחוסר אע
 ידיהו ולא שגא במזב
 יוסי ברבי יהודה או
 מואי טעמא דכתיב
 תקריבו זו⁴ קבלת
 מעל המזבח ולרבנן נ
 על המזבח הכי נמי ו
 למאי אתא⁵ מפקינ
 ברבי יהודה האי מי
 הכי נמי אלא תקריבו
 בן נצר לא תקריבו
 אצטריך ס"ד אמינא ד
 אלא על מחוסר אבר
 אנן נמי נקביל מינה
 אלה דלא מקבלינ
 לא שנינו אלא בת
 יו⁶ ועובר דאי בעל
 בעלמא הוא אמר ל
 שרוע וקלוש כתיב ב
 מעיקרא נינהו אמר ל
 בתמורה⁶ דתנן יח

שכן קדושה חלה על
אמר ליה רבי יוחנן לא
ינאי בחבורה נמנו
מום לגבי מזבח עובד
ואי בתמורה נמי שיי
מום מעיקרו אמאי
זילא מילתא מין עצ
תמים ואקדיש בעלי
מילתא דדקל ליבא ב
אמר רבא השתא
ימי מילתייהו יאפילו ל

והתקדשו אלף בתם ונעשה צל מוס משום דליכא למימר הואיל ו
 יחידהקריבה מנינו [למימר] לאסוקי אדעמיה דאקדשיה לקי אבל צע
 אדעמיה [דחזין] לאקרוניה אלא לדמי אקדשיה יין ולא לקי: שרי
 בצרפשה. ועלייהו כתיב לא תקריבו ^(ט) ודרשין [י:] לא תקדשו: שמה לי
 צבעל מוס קצוב וקדוש קדושה גמורה שאינה יואה לחולין ליגזו ולי
 ממומן ^ט והך משנה לקמן בפרק שני (פא:) כדכתיב [ויקרא כז] טוב צרע אר
 המיר והביא צעל מוס ^ב אקדש ומפסח בבתורות בהמת קדש ממומן
 לאס כן הקריבו: נמו וגמרו. משמע שדקדקו ולא מנלו יותר.
 למיר: אלא מאי צבעל מוס מעיקרו. ועל ידי הקדש אמאי לקי הא לא
 דלמי: ליכא צמינו. הראוי למוצח: צעל מוס איכא צמינו. ראוי למוצח
 מוירי דלא חזי: אפי' אקדשיה לדמי נסכים. דהשתא ליכא ציון כל כך

מזר דלא הוה חזי ליה מעולם למזבח ואמאי קתני בעל מום סתמא דמשמע נמי בעל מום מעיקרא: א"י

(א) [לְקַטֵּן מִן:] (ז) [עַיִן מוֹס']
 בכורות דף י"ז. ד"ה כל ש"מ,
 (ג) [מִנְחָה חֹדֶר לַעֲמֹ' (ד) ו:]
 (ה) [מִנְחָה חֹדֶר]
 [מִנְחָה חֹדֶר] (ו) [לְעֵל שֶׁנִּשְׁתַּכְּרַבְנָה עוֹר]
 בכורות מ"א. (ז) [עַיִן מוֹס'] חולין
 ז' ד"ה אֵל מֵאֵי וְטוֹס' מִנְחָה
 עג: ד"ה אֵשׁ, (ח) [עַ' מוֹ' בְּכוֹרוֹת
 י"ד ע"א ד"ה] כל הקדשים.
 (י"א)

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה רנא וכו' והא דגרסי' הכא כרעיה נ"ז כן (ו) הגירסא לפני רש"י: (ז) ד"ה צנמא וכו' המיוחד להם (הפסד: א) ד"ה מתקין וכו' מהלך דקתני עובר רש"י לאסוקי יסיון דמצינו ארעיה (אדעתא דלהקריבא ארעיה לקי: ד"ה כמזין וכו' לא מקרינו בוי"ד דדרשנינו

מוסף רש"י

על בעל מום קבוע. שאם המיר
בעלת מום צתמימה של הקדש חלה
עליה קדושה חמורה כל כך שאם
יפדה לא תצא לחולין (לקמן טז:).

שיטה מקובצת

[illegible]

רבינו גרשום

[illegible]

דיקלא בעלמא למזבח דלא כלום
ר' חייא בר יוסף. משום הכי קת